

"Te kuljette eksyksissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa." (Matt.22:29)

Tapani Talikainen 15.2.2010

KRISTINUSKO – TIE, TOTUUS JA ELÄMÄ

Maailman eri uskonnot

Pääosa ihmiskunnasta on aina ollut uskonnollista. Ihminen on eri tavoin etsinyt jumalaa ja pyrkinyt kelpaamaan hänelle. Maailmassa lienee tällä hetkellä yli 3000 eri uskontoa. Kaikkia niitä leimaavat jumalan etäisyys ja arvaamattomuus sekä etsijän oman aseman epävarmuus jumalansa edessä. Usein ihmisen koko elämää leimaa pelko.

Maailmassa on nykyään yli kuusi miljardia ihmistä. Eri uskontojen asema ihmiskunnassa jakaantuu karkeasti seuraavasti:

- Nimeltään kristityt 2000 miljoonaa (osa näistä on aitoja kristittyjä, Jeesuksen seuraajia)
- Muslimit 1300 miljoonaa
- Hindulaiset 1050 miljoonaa
- Buddhalaiset 420 miljoonaa
- Kungfutselaiset 200 miljoonaa
- Sintolaiset 70 miljoonaa
- Sikhiläiset 25 miljoonaa
- Muut 1535 miljoonaa
- **Yhteensä 6600 miljoonaa**

Kristinuskon juuret

Kristinusko poikkeaa kaikista maailman uskonnoista. Kristinusko on ilmoitususkonto, jossa Jumala lähestyy ihmistä ja ilmoittaa itsensä. Kristinuskon juuret ovat juutalaisuudessa ts. Vanhan testamentin kirjoituksissa. Jeesuksen läheiset oppilaat olivat kaikki juutalaisia. Vanha testamentti on täynnä Messiasennusteita, jotka toteutuivat Jeesuksen syntyessä ihmiseksi ("Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan, Gal 4:4-5). Monet kristilliset suuntaukset uskovat, että kristinusko on juutalaisen uskonnon täyttymys tai jatkumo. Varhaisin kristillinen uskonnustunustus oli, että "Jeesus Kristus on Herra" eli Jumalan Israelille lupaama Messias.

Kristinusko on vaikuttanut erittäin laajasti koko maailman historiaan etenkin eurooppalaisperäisten sivilisaatioiden kautta. Kristinusko levisi syntymänsä jälkeen vanhalla ajalla Rooman valtakunnan sisällä Välimeren ympäröiviin alueisiin. Suurten löytöretkien myötä eurooppalaiset siirtolaiset ja lähetysaarnajat ovat levittäneet kristinuskon ympäri maailman. Kristillinen lähetystyö on edelleen voimakasta. Kristinusko kasvaa erityisesti Aasiassa, Afrikassa ja Etelä-Amerikassa ja erityisesti helluntailais-karismaattisessa suuntauksessa. Kristinusko on menettänyt kannatustaan erityisesti Länsi-Euroopassa. Voidaankin todeta, että kristinuskon painopiste on siirtymässä kolmanteen maailmaan ja kohti herätyskristillisyyttä.

Kristinoppi

Kristinuskon ytimessä on Jumalan ”ennättävä armo ja rakkaus”, joista ihminen saa ammentaa toivoa, elämää ja turvaa sekä ajallisiin että iankaikkisiin tarpeisiinsa. **Kristinuskoko ei syvimmältään olekaan uskonto vaan elämä Jeesuksessa Kristuksessa.** Se alkaa jo täällä maan päällä ja jatkuu ikuisesti taivaassa. Kristillisen uskon sisältö on kuvattuna Vanhan ja Uuden testamentin kirjoituksissa sekä niitä tulkitsevilla varhaisten kristittyjen kirjoituksissa sekä kirkolliskokousten päätöksissä. Kristillisten kirkko- ja uskontokuntien välillä on erilaisia käsityksiä siitä, missä määrin varhaisten kristittyjen kirjoitukset ja kirkolliskokousten opinmuotoilut ovat sitovia. Protestanttisia kirkko- ja uskontokuntia on ohjannut reformaatiosta lähtöisin oleva perinne, jonka mukaan **Raamattu on ainut opin lähde.**

Kristitty Jumalan pelastustyön kohteena

Raamattu puhuu meistä kristityistä hengellisenä huoneena tai rakennuksena (”ja rakentukaa itsekkin elävinä kiviä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi ...” 1 Piet 2:5). Jokaisessa rakennuksessa on tärkeää, että perustus on oikea. Raamattumme todistaa, ”sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus”, 1 Kor 3:11). Siis uskomme perustus ei ole luterilainen, katolinen, ortodoksinen, reformoitu, evankeelinen, helluntailainen tai vapaakirkollinen oppi, vaan Raamatun Sana sellaisena kuin Pyhä Henki on sen siihen eri kirjoittajien kautta kirjoittanut. Raamattua pitää tulkita Raamatulla ja Pyhässä Hengessä. Muutoin on vaarana eksyä järkeisoppeihin ja ihmisviisauteen; pois oikealta tieltä, oikeasta totuudesta ja oikeasta elämästä:

”Sinun Sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni” (Ps. 119:105)

”Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus” (Joh 17:17)

”... Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta” (2 Piet 1:21)

”Sillä Jumalan Sana on elävä ja voimallinen...” (Heb 4:12)

Hyvän ja pahan, oikean ja väärän välinen taistelu

Raamattumme mukaan maailmassa on käynnissä hyvän ja pahan välinen taistelu. Sen me kaikki olemme joutuneet näkemään ja ehkä kokemaan. Raamatun mukaan taistelun päänäyttämö on hengen maailmoissa. Tämä hengen maailmoissa käytävä taistelu heijastuu myös kaikkiin kansoihin, yksilöihin, seurakuntaan ja uskoviin. Paratiisilankeemuksen seurauksena ihminen kadotti yhteyden Jumalaan. Valhe (maailman ruhtinas, saatana) ja synty alkoivat hallita ihmistä. Ihmisestä tuli synnin orja. Kun uusi elämä Kristuksessa tulee uskon kautta meihin, meistä tulee uusi luomus (Kristus meissä-ihminen). Tässä uudessa tilassakin vanha luomus on yhäti läsnä. Uskovina olemme jatkuvassa taistelutilanteessa. Ratkaisevaa on, kumpi luontomme, vanha vai uusi, saa hallita ja ohjata elämäämme. Raamattumme kuvaa tätä taistelutilannetta esim. seuraavasti:

”Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä” (1 Piet 5:8)

”Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Sentähden ottaa päällemme Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettunne pysyä pystyssä” (Ef 6:12-13)

Apostolinen uskontunnustus

Sielujemme vihollinen (Diabolos, saatana) käy siis taistelua Jumalan suunnitelmia ja tahtoa vastaan. Raamatun mukaan sielujemme vihollinen on hajottaja, valehtelija, viettelijä ja murhaaja. Hän pyrkii murskaamaan Jumalan työn valitun kansansa (juutalaiset) keskuudessa, uuden liiton uskovissa ja seurakunnassa. Jo alkuseurakunnan aikana vaikutti antikristuksen henki (1 Joh 2:18) esim. nikoliittain opin ja gnostilaisuuden muodossa. Alkuseurakunnassa uskovat saivatkin määrätietoista ja järjestelmällistä opetusta, jotta vieraat opit eivät

päässeet turmelemaan ”tervettä oppia” Kristuksesta. Meidänkin aikanamme antikristuksen henki ilmenee esim. liberaaliteologiana, kriittisenä raamatuntutkimuksena, vääränä ekumeniana, pyrkimyksenä yhteen maailmanuskontoon ja ylenmääräisenä yksilökeskeisyytenä (egoismina). Ja mikä pahinta, opilliset ristiriidat ja erimielisyydet hajottavat kristikuntaa vaikka Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous (Joh 17) kehottaakin meitä etsimään keskinäistä yhteyttä totuudessa ja rakkaudessa. Raamatun Sana luonnehtii tervettä oppia ts. Jumalan oppia esim. seuraavasti:

1. On voimallinen ja ihmetystä herättävä (Matt 7:28-29, Mark 1:22,27, Luuk 4:32, Joh 7:46)
2. Oppi ei ole Jeesuksen, vaan Hänen lähettäjänsä (Joh 7:16)
3. Jumalaa etsivä tulee tuntemaan, kenestä Jeesuksen oppi on lähtöisin (Joh 7:17)
4. Käskynhaltija ihmetteli Herran oppia (Apt 13:12)
5. Ateenassa haluttiin tietää, mikä se ”uusi oppi” oikein oli (Apt 17:19)
6. Palvelijat kaunistakoot vilpittömällä uskollisuudellaan Jumalan, meidän Vapahtajamme opin (Tiit 2:10)
7. Kristuksen opissa pysyvällä on sekä Isä että Poika (2 Joh 9)
8. Olkaa kuuliaisit sille opin muodolle, jonka johtoon olette annetut (Room 6:17)

Apostolit joutuivat kiivaasti taistelemaan väärää oppia ts. antikristuksen oppia vastaan. Raamatun Sana kuvaa väärää oppia esim. seuraavasti:

1. Väärä oppi ei sisällä sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten (Matt 16:23)
2. Väärä oppi on ihmiskäskyjä (Matt 15:9)
3. Väärä oppi ei pitäydy meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen sanoihin (1 Tim 6:3)
4. Sillä, joka ei pysy Kristuksen opissa, ei ole Jumalaa (2 Joh 9)
5. Te eksytte, koska ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa (Matt 22:29)
6. Kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta (Matt 6:11-12)
7. Monet eivät kärsi tervettä oppia, vaan haalivat korvasyhyhyänsä opettajia, jotka kääntyvät totuudesta taruihin (2 Tim 4:3-4)
8. Kristittyjen tulee varoa joutumasta kaikkien opintuulien viskeltäviksi (Ef 4:14)
9. Jos joku julistaa evankeliumia, joka on vastoin apostolien oppia, hän olkoon kirottu (Gal 1:8-9)

Apostolinen uskontunnustus syntyi ensimmäisellä tai toisella vuosisadalla Rooman seurakunnassa. On esitetty, että se muotoiltiin kirjalliseen muotoon erityisesti gnostilaisuutta vastaan. Apostolinen uskontunnustus keskittyy ilmaisemaan kristillisen uskon ja evankeliumin ytimen. Tällä hetkellä yleisesti eri kirkkokunnissa, uskontokunnissa ja herätysliikkeissä tunnustaudutaan ja sitoudutaan Apostoliseen uskontunnustukseen:

”Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhäin yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän”.

Nikean uskontunnustus eli Nikealais-konstantinopolilainen uskontunnustus syventää joiltakin osin yleistä apostolista uskontunnustusta ja on yksi kolmesta niin sanotun vanhan kirkon uskon-tunnustuksesta. Se laadittiin, kun ilmeni tarve ilmaista käsitteellisesti kristillisten seurakuntien yhteinen usko näiden järjestäytyessä vuonna 325 pidetyssä Nikaian ensimmäisessä kirkolliskokouksessa ja sitä täydennettiin Konstantinopolin ensimmäisessä kirkolliskokouksessa vuonna 381. Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa Nikean uskontunnustus on käytössä apostolisen uskontunnustuksen rinnalla:

”Me uskomme yhteen Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan, kaikkien näkyväisten ja näkymättömien Luojaan, ja yhteen Herraan, Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, joka ennen aikojen alkua on Isästä syntynyt, Jumala Jumalasta, Valkeus Valkeudesta, tosi Jumala tosi Jumalasta, syntynyt, ei luotu, joka on samaa olemusta kuin Isä ja jonka kautta kaikki on saanut syntynsä, joka meidän ihmisten ja meidän pelastuksemme tähden astui alas taivaista, tuli lihaksi Pyhästä Hengestä ja neitsyt Mariasta ja syntyi

ihmiseksi, meidän edestämme ristiinnaulittiin Pontius Pilatuksen aikana, kärsi kuoleman ja haudattiin, nousi kuolleista kolmantena päivänä, niin kuin oli kirjoitettu, astui ylös taivasiin, istuu Isän oikealla puolella ja on kirkkaudessa tuleva takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja jonka valtakunnalla ei ole loppua.

Uskomme Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksi tekijään, joka lähtee Isästä [ja Pojasta] ja jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa kumarretaan ja kunnioitetaan ja joka on puhunut profeettojen kautta. Uskomme yhden, pyhän, yhteisen ja apostolisen seurakunnan. Tunnustamme yhden kasteen syntien anteeksiantamiseksi, odotamme kuolleiden ylösnousemusta ja tulevan maailman elämää”.

Tutustumisen arvoisia, kristillistä oppia määritteleviä ja syventäviä katekismuksia ovat Lutherin Iso ja Vähä Katekismus sekä nk. Heidelbergin katekismus.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko tunnustaa sitä Raamattuun perustuvaa kristillistä uskoa, joka on lausuttu kolmessa vanhan kirkon uskontunnustuksessa (Apostolinen uskontunnustus, Nikean uskontunnustus, Athanaksuksen uskontunnustus) sekä luterilaisissa tunnustuskirjoissa.

Raamattukoulumme opillinen viitekehys

Missio Järvenpään Raamattukoulu on evankelioiva ja profeetallinen. Se kutsuu elävään uskoon ja auttaa kasvamaan Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Profeetallisuus painottuu Jumalan Sanan ja Pyhän Hengen antamaan ohjaukseen siitä, mitä **juuri tässä hetkessä** yksilöuskovan ja seurakunnan tulisi nähdä. Opillisesti Missio Järvenpään Raamattukoulu on yhteiskristillinen. Opetuksemme ”opillisiä peruslähtökohtia” ovat

1. Klassinen kristinusko eli koko Raamatun pitäminen muuttumattomana, pyhänä Jumalan Sanana ja ainoana uskomme opillisena auktoriteettina
2. Apostolinen uskontunnustus
3. Vanhan ja uuden testamentin saumaton yhteys Messiaan (Kristuksen) kautta
4. Jumalan kaksi eri suunnitelmaa Raamatussa: Israel ja pakanaseurakunta
5. Lopun ajan tapahtumat: armotalouskauden loppu, seurakunnan ylösoitto, Jaakobin ahdistus, Kristuksen paluu, tuhatvuotinen valtakunta, viimeinen tuomio, uudet taivaat ja uusi maa
6. Yhteiskristillisuus, toinen toisemme rakastaminen ja kunnioittaminen mahdollisista opillisista näkemyseroista huolimatta
7. Rakentuminen yhteisestä uskostamme ja Pyhän Hengen läsnäolosta

Lähdeluettelo:

Pyhä Raamattu (Vanhan testamentin käännös vuodelta 1933 ja Uuden testamentin vuodelta 1938)

Suomen Evankelis-luterilaisen kirkon Katekismus vuodelta 1948

Heidelbergin Katekismus

Wikipedia, Vapaa tietosanakirja

Iso Raamatun Tietosanakirja (Illustrert Bibelleksikon A.S., Oslo, 1965-1969)

Alkaen Mooseksesta (Leif Nimmela, Kustannus Oy Uusi tie, Helsinki 2008)

Mikko Louhivuoren Nettisivut